

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 ได้ให้ความสำคัญแก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นไว้ว่า รัฐจะต้องให้ความเป็นอิสระแก่ท้องถิ่น ตามหลักแห่งการปกครองตนเองตามเจตนารมณ์ของประชาชนในท้องถิ่น ท้องถิ่นใดมีความพร้อมจะปกครองตนเองได้ย่อมมีสิทธิได้รับการจัดตั้งเป็นองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นตามที่กฎหมายบัญญัติ นอกจากนี้ยังมีบทบัญญัติหลายมาตราที่มีความเกี่ยวข้องกับการปกครองส่วนท้องถิ่นทุกรูปแบบ ทั้งผู้บริหาร ข้าราชการเจ้าหน้าที่ รวมทั้งหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง จะต้องทำการศึกษาและทำความเข้าใจในสาระสำคัญในส่วนที่เกี่ยวข้องให้ชัดเจน เพื่อนำไปใช้เป็นแนวทางในการบริหารงานท้องถิ่นให้เกิดมรรคผลในทางปฏิบัติให้ได้และมีประสิทธิภาพ เกิดความถูกต้องชอบธรรม และไม่ขัดหลักรัฐธรรมนูญฉบับใหม่ และบรรลุผลสำเร็จ เกิดประโยชน์สูงสุดแก่ประเทศชาติที่รัฐมุ่งประสงค์ไว้ นอกจากนี้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นย่อมมีอำนาจหน้าที่ในการดูแลและจัดทำบริการสาธารณะเพื่อประโยชน์ของประชาชนในท้องถิ่น และมีความเป็นอิสระในการกำหนดนโยบายการปกครอง การบริหารงานบุคคล การเงินและการคลัง และมีอำนาจหน้าที่ของตนเองโดยคำนึงถึงความสอดคล้องกับการพัฒนาจังหวัดและประเทศเป็นส่วนรวม (กรมการปกครอง, 2537 : 30)

พระราชบัญญัติกำหนดแผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. 2542 ได้บัญญัติให้มีการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น และถ่ายโอนภารกิจจากส่วนกลางไปสู่ส่วนท้องถิ่นมากขึ้น ทั้งนี้ ให้้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีอิสระในการตัดสินใจกำหนดนโยบายการปกครอง การบริหารงาน การบริหารงานบุคคล การบริหารการเงิน และการคลังได้ด้วยตนเอง เพื่อให้้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นสามารถทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพและสัมฤทธิ์ผล อย่างไรก็ตามปัญหาและอุปสรรคที่เกิดขึ้นได้เสมอในทางปฏิบัติ เช่น ราชการส่วนกลางไม่ให้ความร่วมมือ ความเข้าใจและการตีความของหน่วยงานที่แตกต่างกันความไม่พร้อม ซึ่งก็เกิดขึ้นได้ทั้งส่วนราชการกลาง และองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ความไม่พร้อมของบุคลากรที่จะถูกถ่ายโอน การขาดอิสรภาพ

เนื่องจากมาตรการกำกับดูแล ควบคุม โดยราชการส่วนกลางมากเกินไป (ดิเรก ปัทมสิริวัฒน์, 2549 : 6-7)

การบริหารงานบุคคล (Personnel Administration) ในยุคใหม่ได้มีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วมาก เนื่องจากการปรับปรุงโครงสร้างระบบราชการของรัฐบาล มีการปรับขนาดโครงสร้างให้เล็กลง ปรับอัตรากำลังคนให้มีจำนวนพอเหมาะกับโครงสร้างองค์กรใหม่ ทำให้มีจำนวนปริมาณงานเพิ่มมากยิ่งขึ้น ดังนั้นการพัฒนาบุคลากรให้มีประสิทธิภาพ มีคุณภาพ เพื่อให้ผลผลิตที่สอดคล้องกับการพัฒนาเศรษฐกิจ สังคม การเมือง และกฎหมาย บทบาทและกิจกรรมการบริหารงานบุคคลจึงเปลี่ยนแปลงไป จำเป็นที่ผู้บริหารจะต้องมีการพัฒนาคุณภาพบุคลากรและประยุกต์ใช้แนวความคิดและทฤษฎีการปฏิบัติ ให้เกิดประสิทธิภาพจึงเป็นเรื่องสำคัญที่สุด ดังนั้นจึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องทำความเข้าใจในกระบวนการบริหารงานบุคคลอย่างชัดเจน และทำความเข้าใจในการบริหารงานบุคคลเพื่ออธิบายบทบาทกิจกรรมหรือหน้าที่การบริหารทรัพยากรมนุษย์ต่อไป (พระปลัดเสนาห์ ธรรมวโร และคณะ, 2545 : 2)

ภารกิจของผู้บริหารทุกคน รวมถึงผู้อำนวยการด้านบุคลากร โดยเฉพาะที่มุ่งปฏิบัติกิจกรรมทั้งปวงที่เกี่ยวกับบุคลากร เพื่อให้ปัจจัยด้านบุคลากรขององค์กรเป็นทรัพยากรที่มีประสิทธิภาพสูงสุดตลอดเวลาซึ่งจะส่งผลสำเร็จต่อเป้าหมายขององค์กร (ชงชัย สันติวงษ์, 2536 : 1)

การบริหารงานบุคคล นับเป็นส่วนหนึ่งของหน้าที่การบริหาร ไม่ว่าจะเป็นการจัดหาบุคลากรเข้ามาร่วมกับองค์กร การจัดบุคลากรมาพัฒนา ตลอดจนการใช้ประโยชน์ทางบุคลากร เมื่อพิจารณากระบวนการดังกล่าวก็นับว่าเป็นภารกิจที่สำคัญ ที่ผู้บริหารจะต้องดำเนินการและมีส่วนประกอบของกิจกรรมต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับคน เช่น การวิเคราะห์งานการวางแผนกำลังคน การคัดเลือก การบริหารค่าจ้างและเงินเดือน และการประเมินผลงาน ฯลฯ ถือเป็นหน้าที่ของผู้บริหารทุกคน (เสนาะ ดิยาวี, 2535 : 7)

ในการบริหารงานใด ๆ ก็ตามเป็นที่ยอมรับกันว่า เรื่องเกี่ยวกับตัวบุคคลเป็นเรื่องที่สำคัญและยุ่งยากมากที่สุด ทั้งนี้ เพราะตามหลักทั่วไปในการบริหารงานบุคคลถึงแม้ว่าจะได้รับจัดสรรงบประมาณอย่างเพียงพอ มีระบบการบริหารจัดการ การบริหารงานที่ดี และมีเครื่องมือวัสดุอุปกรณ์ต่างๆ หรือมีเพียงใดแต่ทว่าถ้าผู้ปฏิบัติงานไม่มีความรู้ความสามารถ ขาดความซื่อสัตย์สุจริตต่อหน้าที่ที่ตนได้รับมอบหมายให้ปฏิบัติ และประพฤติอยู่ในระเบียบวินัย อันดีแล้ว ก็เป็นการยากที่การบริหารงานจะบรรลุผลตามความมุ่งหมาย แต่ถ้าได้คนดีมีความรู้

ความสามารถเหมาะสมกับงานปัญหาอื่น ๆ แทนจะหมดไปทีเดียว ส่วนสาเหตุที่ทำให้การบริหารงานบุคคลยุ่งยากมากมายนั้นก็เพราะว่าเป็นเรื่องเกี่ยวพันกันและมีผลกระทบกระเทือนต่อสิ่งมีชีวิตซึ่งเป็นมนุษย์ผู้ถูกปัญหาที่เกิดขึ้นจึงแทบจะกล่าวได้ว่าไม่มีที่สิ้นสุด

ปัญหาต่างๆ ที่เกิดขึ้นนั้นอาจจะเห็นได้ตั้งแต่การทดสอบและการสอบคัดเลือกบุคคลในการเข้าทำงานอย่างไรจึงจะได้คนดีที่มีความสามารถเหมาะสมกับงานที่จะมอบหมายให้ทำ และใช้เครื่องมือใดวัดจึงจะมีความสมบูรณ์ ถูกต้อง และเชื่อถือได้ ถ้าเป็นสิ่งของวัตถุเราก็มีทางที่จะตรวจสอบได้ คัดเลือกบุคคลได้ ตามที่ต้องการ เมื่อรับคนเข้ามา แล้วหาใช้จะสามารถปฏิบัติงานได้ทันที ปัญหาเรื่องฝึกอบรมก่อนเข้าทำงานจึงเกิดขึ้น และยังมีแปลก ๆ ใหม่ ๆ ทันสมัย เกิดขึ้นเรื่อย ๆ นโยบายและระเบียบกฎเกณฑ์ต่าง ๆ ในการบริหารงานบุคคลอาจเปลี่ยนแปลงไป งานที่ปฏิบัติหรือบริการต่าง ๆ อาจขยายตัวมากขึ้น จำเป็นต้องมีการฝึกอบรมโดยสม่ำเสมอ ปัญหาที่สำคัญอื่น ๆ มักจะปรากฏอยู่เสมอ โดยเฉพาะเกี่ยวกับสวัสดิการ และความยุติธรรมในการพิจารณาความดีความชอบ เป็นต้น ปัญหาต่าง ๆ เหล่านี้ อาจจะแก้ไขให้บรรเทาเบาบางลงไปได้ ถ้าการบริหารงานบุคคลได้รับความสนใจ และเอาใจใส่อย่างเพียงพอ (สมาน รังสิโยภยกุล, 2533 : 3)

เทศบาลเป็นองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นรูปแบบหนึ่ง ตามพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. 2496 เป็นนิติบุคคล เป็นราชการส่วนท้องถิ่น ตามนโยบายการกระจายอำนาจสู่ท้องถิ่นของรัฐบาลให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีความเป็นอิสระในการกำหนดนโยบาย การปกครอง การบริหารงานบุคคล การเงินการคลัง และมีอำนาจหน้าที่ของตนเองโดยเฉพาะ รูปแบบการปกครองของเทศบาลยังแบ่งออกเป็น 3 รูปแบบ ได้แก่ เทศบาลตำบล เทศบาลเมือง และเทศบาลนครเทศบาลตำบลได้แก่ ท้องถิ่นซึ่งมีประกาศกระทรวงมหาดไทยยกฐานะขึ้นเป็นเทศบาลตำบล ประกาศกระทรวงมหาดไทยให้ระบุและเขตเทศบาลไว้ด้วย (พ.ร.บ.เทศบาล พ.ศ. 2496 (แก้ไขเพิ่มเติมถึง (ฉบับที่ 12) พ.ศ. 2546) : มาตรา 8 เทศบาลตำบลในเขตอำเภอ จังหาร จังหวัดร้อยเอ็ด ประกอบด้วยเทศบาลตำบล จำนวน 4 แห่ง ได้แก่ เทศบาลตำบลจังหาร เทศบาลตำบลคงสิงห์ เทศบาลตำบลดินดำ และเทศบาลตำบลผักแว่น ซึ่งได้รับการจัดตั้งเป็นเทศบาลเมื่อวันที่ 18 กรกฎาคม 2551 โดยประกาศกระทรวงมหาดไทย โครงสร้างของเทศบาลตำบล ประกอบด้วยสมาชิกสภาเทศบาล เขตละ 6 คน สมาชิกสภาเทศบาลมาจากการเลือกตั้งโดยตรงของประชาชน เทศบาลตำบลแบ่งออกเป็น 2 เขตเลือกตั้ง และมีนายกเทศมนตรีตำบลที่มาจากการเลือกตั้งโดยตรงของประชาชน

เทศบาลตำบลในเขตอำเภอจันทหาร จังหวัดร้อยเอ็ด ได้รับการยกฐานะเปลี่ยนแปลงจาก สุขาภิบาลเป็นเทศบาล เมื่อวันที่ 25 พฤษภาคม 2542 ตามพระราชบัญญัติการเปลี่ยนแปลงฐานะ สุขาภิบาลเป็นเทศบาล พ.ศ. 2542 ระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยการกำหนดส่วนราชการ ของเทศบาล พ.ศ. 2535 ได้กำหนดโครงสร้างการแบ่งส่วนราชการ ออกเป็นส่วนงาน ได้แก่ สำนักปลัดเทศบาล กองคลัง กองช่าง กองการศึกษา กองสาธารณสุขและสิ่งแวดล้อม กองสวัสดิการและสังคม กองการประปา ปัจจุบันจากการบริหารงานบุคลากรที่ปฏิบัติงานอยู่ใน เทศบาลตำบลในเขตอำเภอจันทหาร ยังคงเป็นบุคลากรชุดเดิมบางส่วนที่เคยทำงานอยู่ในระบบ การบริหารงานบุคคลแบบเก่าที่มีโครงสร้างไม่ชัดเจน เมื่อเทศบาลต้องใช้โครงสร้างการ บริหารงานแบบใหม่ ซึ่งในบางตำแหน่งการบรรจุแต่งตั้งไม่ตรงกับสายงาน ยังขาดกำลัง อัตรากำลังที่เหมาะสม และบุคลากรยังขาดแนวทางการพัฒนางาน อันอาจก่อให้เกิดปัญหาต่อ ตนเองและองค์กร จึงเป็นปัญหาสำคัญในการบริหารงานของเทศบาลที่จะต้องมีการแก้ไข ปัญหาเพื่อให้องค์กรสามารถบริหารงานบุคคลได้อย่างมีประสิทธิภาพต่อไป

จากเหตุผลที่กล่าวมาข้างต้น ผู้วิจัยในฐานะที่เป็นพนักงานเทศบาลปฏิบัติหน้าที่ ตำแหน่งบุคลากรในเทศบาลตำบลคงสิงห์ อำเภอจันทหาร จังหวัดร้อยเอ็ด จึงมีความสนใจที่จะ ศึกษาถึงความคิดเห็นของบุคลากรในการบริหารงานบุคคลของเทศบาลในเขตอำเภอจันทหาร จังหวัดร้อยเอ็ด ซึ่งผลการวิจัยครั้งนี้จะเป็นประโยชน์สำหรับผู้บริหารโดยนำข้อมูลที่ได้จากการ วิจัยไปใช้ในการกำหนดนโยบายและยุทธศาสตร์ในการบริหารงานบุคคลของเทศบาล ต่อไป

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาระดับความคิดเห็นของบุคลากรในการบริหารงานบุคคลของเทศบาลใน เขตอำเภอจันทหาร จังหวัดร้อยเอ็ด
2. เพื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของบุคลากรในการบริหารงานบุคคลของเทศบาลใน เขตอำเภอจันทหาร จังหวัดร้อยเอ็ด จำแนกตามสายงานบุคลากร และเทศบาลที่สังกัด
3. เพื่อศึกษาข้อเสนอแนะการบริหารงานบุคคลของเทศบาลในเขตอำเภอจันทหาร จังหวัดร้อยเอ็ด

สมมติฐานการวิจัย

1. ระดับความคิดเห็นของบุคลากรในการบริหารงานบุคคลเทศบาลในเขตอำเภอ จันทหาร จังหวัดร้อยเอ็ดอยู่ในระดับปานกลาง

2. ความคิดเห็นของบุคลากรในการบริหารงานบุคคลเทศบาลในเขตอำเภอจังหาร จังหวัดร้อยเอ็ด จำแนกตามสายงานบุคลากร และเทศบาลที่สังกัดแตกต่างกัน มีความคิดเห็นแตกต่างกัน

ขอบเขตการวิจัย

1. ขอบเขตด้านพื้นที่

พื้นที่ศึกษาครั้งนี้ได้แก่ เทศบาลตำบลในเขตอำเภอจังหาร จังหวัดร้อยเอ็ด จำนวน 4 แห่ง ประกอบด้วย

- 1.1 เทศบาลตำบลจังหาร
- 1.2 เทศบาลตำบลคงสิงห์
- 1.3 เทศบาลตำบลคินคำ
- 1.4 เทศบาลตำบลผักแว่น

2. ขอบเขตด้านประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

2.1 ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ บุคลากรของเทศบาลในเขตอำเภอจังหาร จังหวัดร้อยเอ็ด จำนวน 183 คน แบ่งออกเป็น ดังนี้

2.1.1 พนักงานเทศบาลสายงานผู้บริหาร	จำนวน 26 คน
2.1.2 พนักงานเทศบาลสายงานผู้ปฏิบัติ	จำนวน 78 คน
2.1.3 พนักงานจ้าง	จำนวน 79 คน

2.2 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ บุคลากรของเทศบาลในเขตอำเภอจังหาร จังหวัดร้อยเอ็ด ได้มาโดยการกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างโดยใช้สูตรทาโร ยามานะ (Taro Yamane, 1973 : 727) จำนวน 126 คน และใช้วิธีการเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบง่าย (Simple Random Sampling) (บุญชม ศรีสะอาด, 2545 : 99) กลุ่มตัวอย่าง คือ พนักงานเทศบาล จำนวน 126 คน ประกอบด้วย

2.2.1 พนักงานเทศบาลสายงานผู้บริหาร	จำนวน 16 คน
2.2.2 พนักงานเทศบาลสายงานผู้ปฏิบัติ	จำนวน 54 คน
2.2.3 พนักงานจ้าง	จำนวน 56 คน

3. ขอบเขตด้านเนื้อหา

การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาความคิดเห็นของบุคลากรในการบริหารงานบุคคลของเทศบาลในเขตอำเภอจังหวัดร้อยเอ็ด โดยผู้วิจัยประยุกต์ใช้กรอบแนวคิดของ อุษณีย์ จิตตะปาโล และคณะ (2542 : 21-22) สมาน รังสีโยกฤษฎ์ (2540 : 6) ภิญ โภ สาธร (2543 : 14) และเมธี ปิรันธนานนท์ (2529 : 2) ได้แก่ การบรรจุ การพัฒนาบุคลากร การประเมินผลงาน การให้ค่าตอบแทน และการชำระรักษาพนักงาน

4. ขอบเขตด้านตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

4.1 ตัวแปรอิสระ (Independent Variables) คือ ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม แบ่งเป็น

4.1.1 สาขาของบุคลากร

- 1) พนักงานเทศบาลสายงานผู้บริหาร
- 2) พนักงานเทศบาลสายงานผู้ปฏิบัติ
- 3) พนักงานจ้าง

4.1.2 เทศบาลที่สังกัด จำนวน 4 แห่ง ได้แก่

- 1) เทศบาลตำบลจังหาร
- 2) เทศบาลตำบลคงสิงห์
- 3) เทศบาลตำบลคินคำ
- 4) เทศบาลตำบลผักแว่น

4.2 ตัวแปรตาม (Dependent Variables) คือ ความคิดเห็นของบุคลากรในการบริหารงานบุคคลของเทศบาลในเขต อำเภอจังหวัดร้อยเอ็ด โดยผู้วิจัยประยุกต์ใช้กรอบแนวคิดของ อุษณีย์ จิตตะปาโล และคณะ (2542 : 21-22) สมาน รังสีโยกฤษฎ์ (2540 : 6) ภิญ โภ สาธร (2543 : 14) และเมธี ปิรันธนานนท์ (2529 : 2) ได้แก่

4.2.1 การบรรจุ

4.2.2 การพัฒนาบุคลากร

4.2.3 การประเมินผลงาน

4.2.4 การให้ค่าตอบแทน

4.2.5 การชำระรักษาพนักงาน

5. ระยะเวลาในการวิจัย

การดำเนินการวิจัยครั้งนี้มีระยะเวลาในการเก็บข้อมูลตั้งแต่ เดือน กันยายน พ.ศ. 2556 – ตุลาคม พ.ศ. 2556

นิยามศัพท์เฉพาะ

ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ เพื่อให้เกิดความเข้าใจความหมายของศัพท์เฉพาะที่ใช้ในการวิจัย ผู้วิจัยได้ให้นิยามศัพท์เฉพาะ ดังนี้

1. **ความคิดเห็น** หมายถึง ความเชื่อ ความคิด การลงความเห็น การเล็งเห็น ความสำคัญ เกี่ยวกับสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ทั้งนี้มาจากพื้นฐานความรู้ ทัศนคติประสบการณ์ และสถานการณ์ สิ่งแวดล้อม ของบุคคล โดยมักจะมีอารมณ์ เป็นส่วนประกอบในงานวิจัยครั้งนี้ หมายถึงความคิดเห็นของบุคลากรในการบริหารงานบุคคลของเทศบาลในเขตอำเภอจังหาร จังหวัดร้อยเอ็ด
2. **การบริหารงานบุคคล** หมายถึง ข้อขัดข้องเกี่ยวกับกระบวนการวางแผนนโยบาย ระเบียบและกรรมวิธีในการดำเนินการเกี่ยวกับระบบและตัวบุคคลที่ปฏิบัติงานในองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น เพื่อให้ได้กลไกของระบบและตัวบุคคลที่เหมาะสม และวิธีการบำรุงรักษาไว้ซึ่งทรัพยากรด้านมนุษย์ให้มีประสิทธิภาพ และมีปริมาณเพียงพอตามกำลังงบประมาณที่จะปฏิบัติงานให้บรรลุผลสำเร็จตามภารกิจและเป้าหมายโดยไม่จำเป็น ต้องยึดถือรูปแบบการบริหารงานบุคคลของฝ่ายราชการพลเรือน ซึ่งวัด โดยการสำรวจความคิดเห็นของบุคลากรของเทศบาลประกอบด้วย

2.1 **การบรรจุ** หมายถึง เป็นการรับบุคคลที่มีความรู้ ความสามารถให้ตรงกับตำแหน่งที่ต้องการของหน่วยงาน เพื่อเข้าปฏิบัติงานตามหน้าที่และนโยบายของหน่วยงานให้บรรลุผลสำเร็จตามที่กำหนดไว้

2.2 **การพัฒนาบุคลากร** หมายถึง มีความรู้ความสามารถมีวิสัยทัศน์และมีขวัญ กำลังใจดี นับเป็นปัจจัยหรือเป็นยุทธศาสตร์ที่สำคัญในการพัฒนาการศึกษา เพราะการพัฒนาบุคลากรหมายถึงกระบวนการเพิ่มคุณภาพให้แก่ผู้ปฏิบัติงานทั้งด้านความรู้ ทักษะและทัศนคติ ให้สามารถปฏิบัติงานที่รับผิดชอบได้ดี มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น มีความสุขในการปฏิบัติงาน อีกทั้งยังนำความรู้เหล่านั้นมาพัฒนาตนเองได้

2.3 **การประเมินผลงาน** หมายถึง ระบบการประเมินผลของบุคคล อันเกี่ยวเนื่องมาจากผลการปฏิบัติงาน โดยอาศัยหลักเกณฑ์และวิธีการต่างๆ อย่างปราศจากอคติใดๆ

ทั้งนี้เพื่อดำเนินการตัดสินใจ วิจัยวิจัย ปรับปรุง ส่งเสริม และพัฒนานุเคราะห์ให้มีคุณภาพมากขึ้นจนเป็นที่พึงพอใจ และเป็นการเปิดโอกาสให้บุคลากรเห็นช่องทางความก้าวหน้าของตนเอง ซึ่งจะส่งผลให้องค์การมีการเจริญเติบโต

2.4 การให้ค่าตอบแทน หมายถึง เป็นค่าตอบแทนการปฏิบัติงาน ถือเป็นเกณฑ์การจ่ายเหมาเป็นรายเดือนและถือเป็นรายได้ประจำ โดยไม่คำนึงถึงชั่วโมงการทำงานที่เปลี่ยนแปลง ค่าตอบแทน และประโยชน์เกื้อกูลต่าง ๆ การกำหนดระบบการจ่ายค่าตอบแทน การกำหนดโครงสร้างการจ่ายค่าตอบแทน และประโยชน์ต่าง ๆ ค่าตอบแทนที่เป็นรูปตำแหน่งที่ได้เลื่อนให้สูงขึ้น ความเหมาะสมระหว่างค่าจ้างและประโยชน์ตอบแทนอื่น

2.5 การธำรงรักษาพนักงาน หมายถึง เป็นกระบวนการสร้างความพึงพอใจให้แก่บุคลากรที่ปฏิบัติงานในหน่วยงาน ด้วยการบำรุงขวัญกำลังใจ สร้างแรงจูงใจ และจัดสวัสดิการ เพื่อให้บุคลากรที่มีอยู่ในหน่วยงานปฏิบัติงานด้วยความเต็มใจให้นานที่สุด และมีประสิทธิภาพที่สุดซึ่งการบำรุงรักษานุเคราะห์นั้นนับว่าเป็นกระบวนการที่สำคัญอย่างหนึ่งในการบริหารบุคลากร

3. เทศบาล หมายถึง องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นรูปแบบเทศบาล จัดตั้งโดยพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. 2496 (รวมทั้งที่ได้แก้ไขเพิ่มเติมถึง ฉบับที่ 13 พ.ศ. 2552) ในงานวิจัยนี้หมายถึง เทศบาลตำบล 4 แห่ง ในเขตอำเภอจันทหาร จังหวัดร้อยเอ็ด

4. สายงานของบุคลากร หมายถึง ลักษณะของงานที่หน่วยนั้น ๆ ต้องการ โดยมีบุคคลซึ่งได้รับการบรรจุ และแต่งตั้งให้ได้รับตำแหน่งปฏิบัติหน้าที่ในเทศบาล โดยได้รับเงินเดือนจากงบประมาณหมวดเงินเดือน ของเทศบาล ตามกรอบอัตราค่าจ้าง เป็นต้น พนักงานเทศบาลสายงานผู้บริหาร พนักงานเทศบาลสายงานผู้ปฏิบัติ และพนักงานจ้าง

ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย

ข้อเสนอแนะที่ได้จากการวิจัยในครั้งนี้จะนำไปใช้ในการกำหนดนโยบายและยุทธศาสตร์ในการบริหารงานบุคคลของเทศบาล และองค์กรอื่น ๆ ได้อย่างมีประสิทธิภาพ ประสิทธิผล